

ARGUMENTE

Când am purces la drum și ne-am decis să publicăm o serie de cursuri pe care să le punem la dispoziția studenților și, bineînțeles, la îndemâna tuturor celor interesați de probleme actuale ale științei arhivistice, am intenționat să acordăm prioritate metodologiei efectuării operațiunilor arhivistice destinate prelucrării, evidenței și folosirii documentelor de arhivă. Din varii motive, asupra cărora nu ne-am propus să stăruim în rândurile de față, într-un scurt interval de timp, lumina tiparelor au văzut-o lucrările referitoare la **Legislația arhivistică, Păstrarea și conservarea documentelor, precum și Managementul arhivistic**.¹ Rămăsese drept datorie a noastră să valorificăm o experiență dobândită pe tărâm arhivistic, timp de aproape patru decenii și să ne ocupăm, cât mai grabnic cu putință, de problemele majore și complexe privind constituirea și gestionarea documentelor de arhivă.

Argumente capabile să susțină necesitatea tratării unor asemenea subiecte sunt suficiente, din

---

¹ Corneliu-Mihail Lungu, *Legislația arhivistică*; Florea Oprea, Corneliu-Mihail Lungu, *Conservarea și restaurarea documentelor de arhivă*; Corneliu-Mihail Lungu, Tudor Rățoi, *Managementul Arhivelor*; toate lucrările apărute la Editura Fundației „România de Măine”, București, 2008.

multitudinea lor fiind de ajuns să desprindem doar pe cele mai convingătoare dintre ele.

În primul rând, trebuie avut în vedere volumul impresionant al documentelor de arhivă create în ultimele decenii, când s-au diversificat și genurile de documente **dominate, în mod evident, de arhivele tehnice și de înregistrare.**

Apoi, a devenit o necesitate actualizarea normelor și metodologiilor de lucru de care au mare nevoie pentru activitățile practice, atât studenții, cât și societățile apărute în ultimul timp și care încearcă să efectueze operațiunile arhivistice asupra documentelor aflate la creatorii și deținătorii de arhive, unde, de ani de zile așteaptă să fie supuse prelucrării.

În asemenea condiții se impune tot mai puternic o altă necesitate, anume formarea unor specialiști pentru domeniul arhivistic, cu o pregătire temeinică și abilități practice, care să le ofere posibilitatea să prelucreze arhivele curente, să elaboreze instrumentele de evidență specifice și să pună în valoare documentele în scopuri științifice și practice la nivelul standardelor europene.

Din nefericire, în pofida afirmării unor asemenea realități, la nivelul societății românești, factorii responsabili dau dovadă de un total dezinteres față de soarta actelor de identitate a țării, neimplicându-se în soluționarea complexelor probleme cu care se confruntă arhivistica. Cu toate că există și mai funcționează, încă, o Facultate de

Arhivistică, indivizi, puțini la număr, dar care, din întâmplare pot lua unele decizii, alterați din punct de vedere politic și impotenți sub aspect profesional, încearcă să desființeze respectiva instituție de învățământ superior fără motive întemeiate.

Singurele lor presupuse argumente vin să demonstreze temeinicia măsurilor care au drept scop realizarea unor economii, fără a lua în calcul ireparabilele pierderi datorate lipsei unor specialiști. În realitate se au în vedere obiective bine definite cum sunt: Armata, Cultura, Economia, Învățământul, Biserica, acum Arhivele, urmărindu-se astfel demolarea, unul câte unul, a Pilonilor Edificiului Național. Nu mai uimește pe nimeni atitudinea unor „cozi de topor” desemnate nu întâmplător să răspundă chiar de soarta unor arhive create și deținute de importante instituții ale statului. Așa de pildă, nu cu multă vreme în urmă, cu prilejul unei dezbateri publice pe tema stării actuale și perspectivei Arhivelor, directorul unei importante structuri, deci, presupus factor de decizie, care și-a dovedit incompetența, declara că nu înțelege pentru ce se mai studiază metodologia prelucrării documentelor din epoca medievală și chiar cea modernă, dar, mai cu seamă paleografiile: chirilică, latină, gotică, slavă, osmană, greacă etc., dacă viitoarele arhive vor fi cele electronice, digitale, informatice sau sub alte forme de redare și finalizare a rezultatelor înaltelor tehnologii. Acel impostor și impotent profesional, care nu avea ce căuta într-o

astfel de funcție, nu cunoștea o realitate de necontestat, anume că la nivelul Patrimoniului Arhivistic Național există cantități considerabile de documente scrise în diverse paleografii, care nu au fost prelucrate până în prezent și nici puse în valoare pentru că nu se cunoaște conținutul lor.

Lipsa unor specialiști în domeniile paleografiilor mai sus amintite nu vor avea ca rezultat decât ceea ce prevedea prin deceniul șapte al secolului XX academicianul Constantin Daicoviciu, care, într-un memoriu înaintat președintelui Academiei Române atrăgea atenția că dacă nu vom asigura formarea unor specialiști în domeniile paleografiilor respective, vom ajunge în situația de a nu putea să descifrăm și să prelucrăm documentele scrise în latină, slavă, germană, turco-osmană, greacă veche și chiar în chirilică. Iată că acele vremuri devin tot mai actuale, iar „cozile de topor” care vorbesc în numele tuturor, cu toate că sunt în minoritate, nu fac decât să sprijine acțiunea regizată și susținută de cei ce au o singură misiune: ștergerea identității noastre naționale și aducerea generațiilor actuale și a celor viitoare în imposibilitatea de a demonstra existența, locul și rolul românilor între națiunile lumii.

Indignant, în esență, revoltător, este faptul că toate aceste atitudini, sau spunând realității pe nume, respectiva politică murdară, bazată pe metode machiavelice, mult mai sofisticate față de cele din trecut, adaptate la mârșăvia vremurilor pe care le trăim, sunt propagate într-o perioadă în care pe plan

europene se militează pentru afirmarea profesiei de arhivist și a științei arhivistice prin punerea ei în deplin acord cu rolul documentelor de arhivă în cadrul societății contemporane. Mai mult decât atât, cu ocazia diverselor manifestări organizate sub patronajul Consiliului Internațional al Arhivelor, la diverse congrese, conferințe, mese rotunde, sesiuni, simpozioane, sau întâlniri de lucru, au fost dezbătute și căutate soluții pentru rezolvarea tuturor problemelor cu care știința arhivistică se confruntă în impactul ei cu noile cuceriri tehnologice și, îndeosebi, cu fenomenele foarte complexe ale etapei pe care o parcurge omenirea.

O dovadă grăitoare în acest sens o constituie Conferința europeană a Arhivelor, desfășurată la Varșovia între 18-20 mai 2006, și care a avut ca principal obiectiv dezbateră tema privind statutul profesiei de arhivist.²

Prin Rezoluția adoptată la cea de a-VII-a Conferință Europeană a Arhivelor de către cei 567 specialiști din 42 de state, s-a consfințit dezbateră următoarelor subiecte:

- formarea arhiviștilor în sistemele universitare europene;
- arhivistica – disciplină științifică;
- certificările și acreditările;

---

² *European Conference on Archives, Archivist Profession of the Future in Europe*, Warsaw, May 18-20, 2006, edited by Wladyslaw Stepniak, Warsaw, 2006, p. 358

- profilul profesiei de arhivist în legislațiile diverselor state europene;
- crearea unui profesionist util european;
- noi tehnologii, noi competențe.³

Nu este cazul, în opinia noastră, să facem o analiză a tuturor subiectelor abordate la Conferință, fiind suficient să ne rezumăm doar la a recomanda celor interesați, studierea în profunzime a volumului ce a contopit lucrările, principalele contribuții și rezultatele reuniunii europene de la Varșovia.

Noi nu facem decât să valorificăm argumentele Conferinței, alăturându-le învățămintelor desprinse de la celelalte manifestări arhivistice internaționale, pentru a susține **Argumentele** noastre, care pledează nu numai în afirmarea științei, cât mai cu seamă, a practicii arhivistice, care are nevoie de noi idei, opinii, sugestii și contribuții menite să o completeze și să o actualizeze, ancorând-o în realitățile contemporane.

Tocmai de aceea, **Argumentele** noastre se constituie și într-un îndemn, în egală măsură, într-o invitație adresată tinerilor specialiști sau celor dornici de afirmare, nu și veleitarilor, pentru că, din nefericire, de carieriști și impostori societatea românească nu duce lipsă, mai cu seamă în prezent.

AUTORUL

---

³ *Ibidem*, p. 37.